

► De Rijdende Rechter? In Raalte lossen ze conflicten heel anders op

Buurtbemiddeling al twee jaar een succes

De gemeente Raalte staat te boek als relatief veilig. De misdaadcijfers zijn de afgelopen vijf jaar gedaald. Een bijdrage aan het veiligheidsgevoel in de gemeente komt ook van Buurtbemiddeling Raalte, een initiatief dat zich al bijna twee jaar inzet om conflicten in de kiem te smoren.

Till Behne
Raalte

Buurtbemiddeling is een gratis, vrijblijvende en laagdrempelige manier van conflictoplossing tussen burens. Opgeleide vrijwilligers bemiddelen tussen ruziënde partijen. Het gaat vaak om geluidsoverlast, overlast van huisdieren, rommel, parkeren en erfafscheidingen.

In Raalte is het sinds april 2017 mogelijk de hulp in te roepen van Buurtbemiddeling. In de gemeenten Deventer en Olst-Wijhe, die onder dezelfde organisatie vallen, kon dat al eerder (zie kader). Buurtbemiddeling is een gezamenlijk initiatief van de gemeente Raalte, woningcorporatie SallandWonen, Raster Welzijn en de politie. Deze, en alle andere denkbare instanties, kunnen inwoners doorverwijzen. Het afgelopen jaar waren er in Raalte twintig gevallen waar Buurtbemiddeling aan te pas moest komen. Bijna driekwart ervan werd positief afgesloten.

Fenna Lont is samen met collega Caroline Holsheimer projectleider van de drie afdelingen. In Raalte werken in totaal acht bemiddelaars, vier mannen en vier vrouwen, variërend in leeftijd en achtergrond. „Het is belangrijk dat we met iedereen contact kunnen maken en iedereen kunnen helpen. Of je nu oud of jong bent, plat praat of juist zo keurig als de koning”, legt Lont uit. „Daarbij is vertrouwen winnen heel belangrijk. En nieuwsgierigheid.”

Lont zag al tientallen ruzies in de kiem gesmoord worden. Maar er zijn ook voorbeelden van al jaren verstoorde relaties, met ruzies en pesterijen over en weer. „Dankzij een beetje hulp van ons komen die mensen nu weer bij elkaar op de koffie.”

Jankende honden

Of het verhaal van Janneke, begin vijftig. Ze woont alleen. Haar burens, Kees en Inge, hebben honden die veel piepen en janken. Ze heeft hier vaak iets over gezegd. „Onzin, dan zet je de radio maar iets harder”, hoorde Janneke vaak als reactie. In de loop der jaren is er een vervelende sfeer ontstaan.

Uiteindelijk komt het tot bemiddeling. In het begin verloopt het gesprek moeizaam en stroef. Janneke voelt zich absoluut niet gehoord en gerespecteerd door Kees en Inge. Alles wat zij zegt, wordt naar haar mening afgedaan als gezeur. Kees en Inge vinden juist dat ze wel de-

▲ Projectleider Fenna Lont wil altijd neutraal blijven. „Wij vellen zelf geen oordeel.” FOTO RONALD HISSINK

gelijk rekening houden met Janneke, maar het lijkt nooit genoeg. Uiteindelijk groeit het begrip voor elkaar en ontstaat er weer een leefbare situatie.

„Het doel is altijd om de twee ruziënde partijen aan tafel te krijgen”, zegt Lont. „Lukt dat niet, kan ook eenzijdig advies worden gegeven. Of er wordt doorverwezen naar andere instanties, zoals thuiszorg, maatschappelijk werk of het juridisch loket.”

Ze vervolgt: „Wij vellen zelf nooit een oordeel. Wij blijven altijd neutraal. Wij zorgen voor de handvaten en de burens moeten er dan samen zelf uitkomen. Wat je vaak ziet, is dat wanneer mensen echt naar elkaar luisteren en elkaars on-

genoegens erkennen, ze vaak wel tot een oplossing komen. Die goed-

heid zit gewoon in de meesten van ons.”

Hoe doen ze dat in Olst-Wijhe en Deventer?

Naast Raalte is het buurtbemiddelingsinitiatief ook actief in de gemeenten Deventer en Olst-Wijhe. In Deventer zelfs al sinds 2002 en inmiddels met 22 bemiddelaars. „Deventer is natuurlijk een grote gemeente, waardoor hier vorig jaar alleen al 150 keer is bemiddeld”, zegt Fenna Lont van Buurtbemiddeling. In de gemeente Olst-Wijhe bestaat het sinds 2012. De acht bemiddelaars krijgen jaarlijks gemiddeld twintig conflicten op hun bord.

„De meest voorkomende conflicten gaan over geluidsoverlast, in alle vormen en maten. Verder is het pestgedrag. Op het platteland gaat het wat vaker

over erfkwesaties, zoals het snoeien van de heg of het kappen van een boom.” Het grote verschil tussen stad en dorp is de zelfredzaamheid van de inwoners. „In de stad ligt die toch wat lager. In Deventer – zeker in de wat volksere wijken – is men wel gewend zich tot hulpinstanties te wenden. Daar ligt de drempel wat lager”, vertelt Lont. „En in de stad leef je toch ook wat anoniemer, dus zal je jezelf misschien eerder storen aan die onbekende buurman. In dorpen is het vaker ons kent ons. De bereidheid elkaar te helpen is groter, maar men is vaak ook wat terughoudender bij het inschakelen van hulp.”

■
Dankzij een beetje hulp van ons komen die mensen nu weer bij elkaar op de koffie

– Fenna Lont, projectleider